

Koos werd moe en bang. Hij vond de wereld waarin hij terecht gekomen was, niet zo leuk meer. Wat moest hij doen? Ten einde raad plofte hij uiteindelijk neer aan de kant van de weg. Hij had het gevoel alsof achter elke bocht het gevaar op hem loerde, alsof er elk moment een stel rovers op zijn nek kon springen. Maar hij zag niemand. De wereld leek vreemd stil en leeg. Alleen op de rijstvelden was een boer bezig met zijn stier. Samen ploegden ze door de zware, natte aarde. De stier spande al zijn spieren, en de boer hijgde en zweette als een otter. Ze kwamen langzaam dichterbij. Koos keek het een tijdje aan, maar lang hield hij dat niet uit. Hulpvaardig als hij was, liep hij naar de boer en zijn stier toe. “Kan ik misschien helpen?” vroeg hij.

De man stopte, ging rechtop staan en keek hem vorsend aan. Koos had niet kunnen zeggen hoe oud de man was; hij leek wel honderd, maar hij zou net zo goed pas in de veertig kunnen zijn. Zijn huid was getaand door de zon en op zijn voorhoofd glinsteren de zweetdruppels tussen de vele diepe rimpels, maar zijn blik was jong en nieuwsgierig. “Je zit in moeilijkheden, nietwaar?”, zei de man met een rasperige stem. Koos zette grote ogen op. “Hoe weet u dat?”, stamelde hij. “Ja ja”, gichelde de boer, “ik ben dan wel oud, maar mijn intuïtie bedriegt me niet.” Zijn ogen glommen. “Luister, je hoeft me niet te helpen. Van hard werken blijft een mens gezond. Maar omdat je zo vriendelijk bent, wil ik je wel uit de penarie halen.” Hij sloeg een arm om de nek van de stier en wreef liefkozend over de zachte roodbruine vacht. “Dit mooie beest hier is niet zomaar een stier. Hij heeft bijzondere talenten. Geef me een stuiver, en hij vertelt je hoe je jezelf uit deze situatie kunt redden.” Hoopvol keek de boer Koos aan.

Koos wist het niet. Hij was inmiddels al vaak genoeg voor de gek gehouden. Dit was natuurlijk gewoon weer een manier om hem geld uit de zak te kloppen. “Je twijfelt”, zei de man. Hij schudde bezorgd zijn hoofd. “Dat is niet goed. Je vriendin heeft dat muntje niet voor niets in je handen

gedrukt. Ze is een wijze vrouw, ook al is ze een beetje ijdel”. Zijn ogen knepen tot spleetjes en leken nu dwars door Koos heen te kijken. “Ik waarschuw je”, zei de man, “als je het niet doet, maak je het niet lang meer”.

Koos snapte er niets meer van. Hoe wist die man dat Lies hem dat muntje had gegeven? En was dit een dreigement? Was die man een heilige of een charlatan? En ja, Lies was wel een beetje ijdel ja. Hij miste haar ineens ontzettend.

Voor de zekerheid maakte hij een diepe buiging voor de man en gaf hem de stuiver. “Goedzo!”, knipoogde de man. Hij gebaarde Koos om naar achteren te stappen en gooide de stuiver in de lucht. Plotseling steeg uit de stier een luid gegrom op, en wild snuivend gooide het beest zijn kop naar achteren. Koos schrok zich een ongeluk. Hij deinsde achteruit. Nu zou je het hebben. Maar de stier ving slechts de stuiver op in zijn bek en... slikte hem in. Aan de grond genageld bleef Koos naar het dier kijken. “Dankjewel”, zei de stier met een zwoele blik in zijn ogen. “Dat was een heel smakelijke stuiver.”

De stier smakte nog wat na. “Ik zal je eens wat zeggen Koos... Ik mag toch wel Koos zeggen hè?”. De stier knipperde nu aanminnig met zijn ogen. Koos wist niet hoe hij het had en zei niets. “Als ik jou was”, vervolgde de stier, zonder zich wat van Koos’ zwijgen aan te trekken, “zou ik als de wiedeweerga terug naar huis gaan. En stuur vast een kaartje vooruit, dat je eraan komt. Misschien is het nog niet te laat.” Hij liet een boer en begon verstrooid te herkauwen. Koos kuchte. “O pardon”, zei de stier en hij keek schuldbewust. “Bijzonder ongemanierd van me, dat gebeurt me nu altijd.” Hij slikte de stuiver opnieuw door.

“Er is nog wat”, vervolgde de stier daarna op samen-zweerderige toon. Hij draaide zijn beide ogen snel naar elkaar toe, zodat hij ontzettend scheel keek. “Deze wereld

waarin je terecht bent gekomen, daar is wat mee. We zijn behekst! O ja, ik zie je ongelovig kijken, maar niets hier is wat het lijkt. Dat is trouwens je eigen schuld.” De ogen van de stier keken nu weer recht vooruit. Hij grijsde geruststellend. “Niet dat we het je kwalijk nemen hoor. Ikzelf bijvoorbeeld, ben er een stuk op vooruit gegaan. Nietwaar, boer?” Koos wist niet of hij het zich verbeeldde, maar het leek of de stier nu wel erg innig tegen de boer aangeschurkt stond. “Maar goed, voor je eigen bestwil moet je die beheksing toch maar opheffen.” De stier keek even dromerig voor zich uit en begon verstrooid zijn tanden te flossen. Koos kuchte weer. “Ja,” zei de stier, maar keek nog steeds of hij was vergeten dat Koos daar stond. Hij haalde het flosdraadje tussen zijn tanden vandaan en bekeek het nauwkeurig. Er kleefde een groen stukje aan. “Heel belangrijk hoor, flossen”, zei de stier tegen de boer, die hem spottend aankeek. “Zou jij ook vaker moeten doen.”

De stier richtte zich weer tot Koos. “Waar waren we ook alweer?” vroeg hij. “Bij de beheksing”, zei Koos behulpzaam. “O ja, de beheksing”, zuchtte de stier. “Het is heel simpel: er mist een woord. Je moet erachter komen welk woord dat is. Spreek het dan hardop uit bij alles wat je tegenkomt, en je zult zien dat de grootste ellende en het grootste gevaar ineenschrompelt tot iets heel banaals of zelfs grappigs. Ook als je thuis komt en weer naar je werk gaat, moet je dat woord telkens hardop blijven uitspreken.” De stier wierp Koos nu een smachtende blik toe. “Niet vergeten hoor, dat laatste. Je zult zien dat alles dan réuze meevalt. Leuke broek heb je trouwens aan.” Koos keek naar zijn inmiddels flink gescheurde spijkerbroek en bloosde. “Eh, dankjewel”, zei hij verlegen.

De stier zwiepte met zijn staart, ook al waren er geen vliegen. “Zullen we maar weer?”, zei de boer. De stier zweeg. De boer knikte Koos toe. “Niet mis hè, mijn stier”, zei hij. “En dat voor een stuiver. Doe er je voordeel mee”. Hij tikte de stier tegen zijn flanken en traag begonnen ze aan de volgende voor.

Koos voelde zich een beetje raar, alsof er een mol door zijn ingewanden kroop. Hij had nog niet veel gegeten die dag. De man en de stier waren alweer een eind weg. Hij staarde ze na. Na een tijdje schudde hij zijn zichzelf weer wakker. Hoe lang stond hij hier al? Had hij net staan dromen? Hij kon maar beter doorlopen. Juist op dat moment keek de stier naar hem om en gaf hem een knipoog. “Ik moet echt wat eten”, dacht Koos. Hij stond op en liep snel verder.

Kijk op het plaatje om te zien hoe het verhaal eindigt: zoals je ziet, loopt het slecht af met Koos. Hij is alleen nog te redden door jou, lezer! Doorbreek de beheksing! Vind dat ene woord dat je vóór alle andere woorden op het plaatje kunt zetten, waardoor ze allemaal een andere betekenis krijgen...

Welk woord mist?

Voorbeeld:

Welk woord past er voor:

...eet
...af
...st

(antwoord: 'kom')

